linna ja Ewangeliumi kiriku wasta midagi ette wõtta ei taha. Selle peale lasti teda wangist lahti, enne 1. Leikusekuu pääwa 1525. Weel aga ei arwanud Riia linn täitsa usaldada wõima. Käemeestele, kes Riia linnas wastatamist oma peale wõtnud, pidiwad weel teised käemeheks heitma. Tallinna Raekohtu kirja järel wõtsiwad wennad Bartelt ja Hans Bomhouwer ja nende kälimees Peter Klewinckhusen oma peale, Riia käemeestele selle eest wastata, et Antonius, kes suure õigusega wangis peetud olla, oma antud ja kohtu ees wandega kinnitatud tõutust ka pidama saaks ja ei ise Riia linnale ühtigi paha teha, ega ka teiste sõbrade ega wõeraste, sündinud ega sündimata, waimulikkude ega ilmalikkude läbi, kohtu poolest ega ilma kohtuta, igaweses tulewas aegas teha ei taha, tohi ega mõtle; ilma kurja kawalusета, kuida inimese mõistus seda iganes wälja arwata ehk mõtelda wõiks. Peaks aga siiski Antonius Bomhouwer midagi kõlwatumat ehk näutumat Riia linna wasta mõtlema ehk ette wõtma, siis oleks sellel õigus Hans ja Bartelt Bomhouweri ja nende kälimehe Peter Klewinckhuseni käest wastust pärida ja neile ei midagi eestkostmist ega wabandamist lubada. Nenda tehti Mihklikuu 29. pääwal 1525.

Antonius Bomhouwer sai nüüd Riigas täitsa

wabaks lastud, tema läks oma käemehe ja eestkostja Hinrik Kassmeysteri juure elama ja Riia Ewang.-Luteruse usutunnistuse kirikuõpetajate hooleks sai antud, teda puhastatud Kristiusu õpetuse poole pöörata. Nende õpetajate keskis on iseäranis nimetatud Andreas Knopken, Liiwimaa Reformator, keda Dr. Martinus Luther ise Riia linna saatnud oli, ja Nikolaus Rham, kelle nime ainult sellest loust tuntakse. Aga munk oli kangekaelisem kui arwati, ehk kuida Andreas Knopken omas kirjas, selle aegse kõnewiisi järel tunnistab: „Eyn alth hundt is quandt bendich tho maken“ — „üks wana koer on raske taltsiks teha“.

Selle ümberpööramise katse lugu on Andreas Knopken ise ühes kirjas Tallinna Raekohtule teada antud, mis weel Raekohtu kirjakogus alles on. Selles kirjas manitseb Knopken Tallinna Raekohut ja kogudust ettewaatamisele, sest wend Antonius oli pärast seda senna läinud ja seal ja ümberkaudu „imelikult ja häbematalt piiha Ewangeliumi wasta“ tallitama ja õpetama hakkanud, et tema seal oma salaliku sõnadega kedagi ei eksitaks, sest „Ingel Satanas paneb ennast waga Ingli riietesse, kui tema tappa ja eksitada tahab, nenda ka tema sulased,“ ütleb Knopken selles omas kirjas, Küünlakuu 12. pääwast 1527.